

11.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”

Sàigòn, thứ Bảy 27/12/1975

Buổi sáng Dalat, trời đột nhiên trở gió. Tâm tư rung động dạt dào theo thời tiết thay đổi, nhưng tôi vẫn quyết lòng từ bỏ Dalat. Không khí lạnh buốt, vết thương tâm hồn càng nhiều sắc nhọn.

Trên con dốc Hòa Bình, tôi bỗng nhìn thấy Nguyễn cỡi Honda, sau lưng đeo một thanh niên, từ phía bên xe chạy về phố chợ. Cả hai nhìn nhau nhưng không ai tỏ lộ chút cử chỉ nào.

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Đêm Dalat 27 tháng Chúa Giáng Sinh,

Mãn và Trân Sa yêu dấu của Nguyễn,

Đêm nay Nguyễn say khướt Mãn ạ, nhưng nhớ thương Mãn và Trân Sa quá, Nguyễn phải viết, mặc dù chữ nghĩa rời xa như nhảy múa trước mặt.

Đêm nay phố chợ vắng và lạnh hơn hôm qua nhiều. Lòng Nguyễn vỡ lẽ như con thú bị thương. Nguyễn uống rượu với mấy thằng bạn ở cái quán Mãn vẫn thường ngồi nhìn lên Nguyễn. Nguyễn cứ nhìn mãi cái bàn những hôm Mãn đã ngồi cùng cô Mỹ Vân và cậu Bá. Mãn ơi, Mãn đâu rồi? Nguyễn ngồi uống rượu với mấy thằng bạn, cười mãi như điên dại mà thật là Nguyễn đang khóc ngất. Khóc một mình! Như Mãn nhiều đêm đã từng khóc lẻ loi.

Đêm qua Mãn ngồi đây nhưng Nguyễn lại cách xa Mãn quá. Giờ đây chờ mãi thì bóng hình ai đã tâm hơi biền biệt!

Không! Nguyễn thấy rõ lắm mặc dù đang say khướt, dáng Mãn ngồi quen thuộc, yêu dấu. Nguyễn hòa rượu, khung cảnh chung quanh và nỗi nhớ thương Mãn, uống ào ạt vào trong máu. Không ai hiểu Nguyễn, ngay đến những đứa đang cùng ngồi uống. Nguyễn nói với tụi nó rằng chẳng đứa nào đủ sức đệm đàn cho Mãn. Lại hỏi có biết cô gái kéo violon ở dancing Duy Tân dạo trước? Đứa nào cũng biết, còn nói thêm, Mãn hay đi với một đứa bé và thường ngồi ở quán Tao Đàn. Vậy mà chỉ mình Nguyễn trong cái thành phố ấy là chưa hề một lần được gặp Mãn!

Nguyễn yêu Mãn nhiều quá! Sao Mãn bỏ Nguyễn mà đi? Thành phố chợ trở lạnh, thiếu Mãn, Nguyễn thấy mình như gốc cây vật vờ bên đường theo từng cơn gió tạt ngang.

Chiều nay Nguyễn và Cậu Bá chạy tìm Mẫn khắp Dalat nhưng không gặp. Nguyễn chỉ còn biết uống rượu khi đã tìm khắp mọi nơi mà vẫn không thấy Mẫn...

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

[Những lời Nguyễn viết lại vào dịp Tết ở Dalat, để dành lại cho Trần Sa.]

Một đêm vật vờ nặng nề trôi qua. Ta khổ sở một chốc nhưng rồi cũng phải đi khỏi Dalat đau buồn này. Ở đây với nỗi nhớ thương chồng chất, có lẽ ta sẽ nổi điên mất!

Ta dậy sớm thu xếp hành trang, lại còn phải xin phép cha mẹ ta nữa. Ta hy vọng rất nhiều với những lời nài nỉ của mình. Buổi sáng có nắng đẹp và gió lạnh, vậy mà ta chỉ nghe lòng thật héo úa. Cuối cùng lúc 10 giờ cũng được ra đi. Nhưng định mệnh thay lại không mua được vé. Chuyển xe cuối cùng trong ngày đã hết chỗ. (Sau này ta biết rằng đó chính là chuyến mà nàng đã đi).

Khi trở lại nhà, gặp nàng đang đi xuống con đường Bờ Hồ. Sao kỳ lạ vậy? Ta thua định mệnh một canh bài to nhưng chẳng biết tại sao mình lại thua nữa? Chỉ biết rằng trong canh bài ấy mình đã bị lật sạch! Ta cười ngu ngơ, nhìn mình trắng tay. Nàng chưa về? Nàng sắp về? Nàng không về? Nàng ở đâu ra vậy? Sao nàng nhìn ta “bị thương” quá! Ta vụt nghĩ đến quán Tao Đàn, điểm hẹn duy nhất. Vỗ về lòng rằng đến trưa sẽ ra đó tìm nàng. Nhưng ta đã không gặp dù trở lại nhiều bận.

Buổi chiều, ta và Bá đi tìm nàng cùng khắp Dalat, đau đớn như con thú bị thương nặng. Ta đến nhà những người nàng quen, lên đồi Cù, xuống phố thị cũng không thấy. Chán nản quá, ta uống rượu với mấy người bạn. Câu chuyện đưa đẩy lạ hoắc. Quán này, nàng hay ngồi nhìn lên ta. Quán này, hôm qua nàng ngồi để giả biệt ta. Uống rượu, ta cười một mình ý nhị như một người sung sướng nhất vừa tìm ra được lẽ sống. Ta hòa rượu và khung cảnh chung quanh, uống ào ạt.

[]